

ת"פ 26766/10/14 - מדינת ישראל נגד מ נ

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 26766-10-14 מדינת ישראל נ' נאומן

בפני כב' השופט יריב נבון

21 פברואר 2016

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מ נ

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נוח רחאל מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד עידית רייכרט

גזר דין

ללא הרשעה

כתב האישום :

1. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירות **היזק לרכוש במזיד**, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפה סתם - בת זוג**, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; **וניסיון להסגת גבול פלילית**, עבירה לפי סעיפים 447(א)+25 לחוק העונשין.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי כחצי שנה עובר לתאריך 26.3.14, הטיח הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד של ר צ, חברתו לשעבר (להלן: "**המתלוננת**"), ברצפה, וגרם לו לנזק, וזאת לאחר שהנאשם ראה בו הודעות מאחר אשר חזר אחר המתלוננת. בתאריך 8.1.14, במועדון "דוריס" בקיבוץ אפיקים, לאחר שהמתלוננת סירבה למסור לנאשם את שם החבר עמו התנשקה שבוע קודם לכן, דחף אותה הנאשם, תוך שהוא מחזיק בידה בחוזקה ושופך עליה כוס משקה. בתאריך 26.3.14, הגיע הנאשם לבית המתלוננת לאחר שהשניים קבעו להיפגש. המתלוננת הגיעה באיחור ואמרה לנאשם כי נפגשה עם אחר. הנאשם התרגז והחל לקלל אותה. המתלוננת נכנסה לביתה וסגרה את הדלת, והנאשם השליך לתוך ביתה שקית חטיפים בה החזיק. בנוסף שלח הנאשם למתלוננת הודעות טקסט בהן ביקש ממנה להחזיר לו את החטיפים, ואף אמר לה שכלבתה מסתובבת בחוץ ולכן היא חייבת לפתוח את הדלת. המתלוננת הסתגרה בשירותים ונעלה את הדלת.

3. בישיבה שהתקיימה בתאריך 24.2.15 הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון חלקי שנכרת בין הצדדים. במסגרת הסדר זה, אשר לטענת הצדדים נבע מקשיים ראייתיים, סוכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר אשר יתייחס אף לשאלת הרשעתו בדיון. עוד צוין כי הסנגורית תבקש להימנע מהרשעת הנאשם ואילו התביעה אינה מחויבת להמלצות התסקיר. לנוכח האמור, הופנה הנאשם לשירות המבחן בטרם הורשע.

תסקירי שירות המבחן:

4. בעניינו של הנאשם התקבלו 3 תסקירים. בתסקיר הראשון מיום 22.6.15 צוין כי הנאשם אישר את האמור בכתב האישום המתוקן. לדבריו ניהל במשך כשנה וחצי מערכת יחסים לא יציבה עם המתלוננת, אשר התאפיינה בפרידות חוזרות ונשנות. הנאשם תיאר קשר אובססיבי הדדי, שהתאפיין במריבות וכעסים. הנאשם הביע בושה נוכח התנהגותו בזמן ביצוע העבירות. לדבריו, עובר לביצוע חש מושפל והגיב בחוסר שליטה עצמית. הנאשם ציין כי הוא מבין שהקשר עם המתלוננת לא היה בריא עבורו וכיום הוא נמצא במערכת יחסים זוגית חדשה. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת וזו אישרה את דברי הנאשם וטענה כי מאז האירועים נותק הקשר הזוגי ביניהם אך הם שומרים על יחסי ידידות. הערכה הראשונית של שירות המבחן הייתה כי מדובר בבחור צעיר הנמצא בעיצומו של תהליך גיבוש זהות עצמית. להערכתם הנאשם בעל מודעות עצמית ויכולת להתבונן ולבחון את התנהגותו ומניעה. לכן, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון כדי לשלבו בהליך טיפולי ייעודי למניעת אלימות, במרכז למניעת אלימות במשפחה.

5. בתום תקופה הדחייה הגיש שירות המבחן ביום 16.9.15 תסקיר משלים, בו נאמר כי הנאשם מצוי בשלב הראשוני של ההליך הטיפולי. מהתרשמות העו"ס המטפל עולה כי הנאשם נוטל אחריות על מעשיו ולכן הערכתו הינה כי רמת המסוכנות הנובעת ממנו אינה גבוהה. הנאשם הביע אף בפני קצינת המבחן תחושות חיוביות בנוגע לתהליך בו החל ונכונות להמשיך בו. לכן המליץ שירות המבחן כי בית המשפט יטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, במהלכה ימשיך בהליך הטיפולי האמור וזאת ללא הרשעה, מאחר וזו עלולה לפגוע בו ובאפשרויות תעסוקתיות עתידיות.

6. בישיבה שהתקיימה בתאריך 17.11.15, לאחר קבלת התסקיר המשלים האמור, ולנוכח המלצת בית המשפט לפיה מן הראוי לבחון את השתלבות הנאשם בהליך הטיפולי תקופה נוספת ואף לקבל את עמדת המתלוננת, נדחה הדיון בעניינו לקבלת תסקיר משלים נוסף. בישיבה זו אף הצהיר ב"כ המאשימה כי הם ישקלו בחיוב את אי הרשעת הנאשם, לאחר שיבחנו את התסקיר ואת עמדת המתלוננת.

7. בתסקיר המשלים אשר הוגש ביום 11.1.16 צוין כי הנאשם נרשם ללימודים במכינה קדם-אקדמית, אותה אמור הוא להתחיל בחודש פברואר. הנאשם הביע שביעות רצון מהתהליך הטיפולי אותו עבר ואף ציין כי הוא הקנה לו כלים להתמודדות בחיי וביחסיו עם סביבתו. לדבריו כיום הינו רגוע ומגיב מתוך שיקול דעת ומחשבה. הנאשם חש צער על העבירות שביצע ולדבריו ההליך הפלילי היווה עבורו נקודת

מפנה. משיחה נוספת שקיים שירות המבחן עם המתלוננת עולה כי אין בינה לבין הנאשם קשר והיא אינה חשה כיום תחושת איום או פחד מפניו. מדיווח העו"ס מהמרכז למניעת אלימות במשפחה עולה כי הנאשם מגיע לפגישות ומשתף פעולה ואף מפיק תועלת מהשיחות עמו.

8. לנוכח התרשמותו החיובית של שירות המבחן מיכולות הנאשם ומן המוטיבציה הפנימית לעריכת שינוי בחייו, שב שירות המבחן וממליץ להימנע מהרשעת הנאשם, אשר הינו בחור צעיר שעתידי לפניו. כמו כן ממליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם התחייבות וצו מבחן למשך שנה, במהלכה ימשיך בהליך הטיפול ויהיה נתון לפיקוח שירות המבחן.

ראיות לעונש:

9. התביעה ציינה כי אין לנאשם הרשעות קודמות.

10. מטעם ההגנה העידה בפני גב' חואנה סומברה, בת זוגו הנוכחית של הנאשם. לדבריה היא בקשר זוגי עם הנאשם מזה 9 חודשים, הם נפגשים מידי יום ובכוונתם לגור יחד. לדבריה הקשר ביניהם בריא והיא רואה עצמה עם הנאשם כל חייה. בנוסף הגישה הסנגורית לעיוני תעודות הוקרה והצטיינות של הנאשם ממקומות עבודה; תכתובות SMS בין המתלוננת לנאשם מהן עולה כי המתלוננת ניסתה ליצור קשר עם הנאשם לאחר האירועים נשוא כתב האישום המתוקן, ואף כתבה כי היא מתגעגעת אליו.

טיעונים לעונש מטעם המאשימה:

11. על אף הצהרת התביעה לפיה תשקול בחיוב אי הרשעת הנאשם בהתחשב בתוכן התסקיר ועמדת המתלוננת, חזרה בה התביעה מעמדה זו ועתרה להרשעת הנאשם. ב"כ התביעה טען כי הכלל הנוהג מאז הלכת תמר כתב הינו כי יש להרשיע את הנאשם בדין, ורק במקרים חריגים יש להימנע מכך. במקרה שלפנינו מדובר בנאשם אשר הודה בעבירות אלימות במשפחה, אומנם לא ברף הגבוה של החומרה אך במעשיו השפיל וביזה את המתלוננת. ב"כ התביעה סבור כי יש לבכר את האינטרס הציבורי על פני המלצותיו השיקומיות של שירות המבחן, להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו מאסר על תנאי, התחייבות וצו מבחן. לדבריו זו עמדת התביעה בתיקי אלמ"ב, אשר הינה רלוונטית אף במקרה זה.

טיעונים לעונש מטעם ב"כ הנאשם:

12. הסנגורית הביעה פליאה לנוכח עמדת התביעה המתעלמת מתסקירי שירות המבחן, מהתהליך השיקומי המוצלח אותו עבר הנאשם המשפיע בצורה חיובית על התנהלותו כפי שניתן להתרשם לנוכח המערכת הזוגית החדשה שלו, אשר אינה מכילה אלמנטים דומים למה שמוזכר בכתב האישום המתוקן. הסנגורית טענה כי שירות המבחן בחן לאורך זמן את השינוי שחל בנאשם והמליץ המלצתו לאחר בחינה מעמיקה, ולכן אין זה ראוי להתעלם מכך כלאחר יד, כפי שעשתה התביעה.

13. לדבריה הנאשם בחור צעיר אשר עתידו לפניו, להרשעה עלולות להיות השלכות שליליות על האפשרויות התעסוקתיות העומדות לפניו ואף לצמצם את האפשרויות ללימודים אקדמיים. לדבריה, נסיבות ביצוע העבירות אינן חמורות ואינן מצדיקות הרשעת הנאשם. מדובר בדחיפת המתלוננת ושפיכת משקה. אכן יש בכך אלמנט של ביזוי והשפלה אך הנאשם הודה בכך, וממילא מדובר בעבירות ברף הנמוך של החומרה. לדבריה על אף הביזוי הנטען, מחומר הראיות עולה כי המתלוננת ביקשה להמשיך להיות בקשר עם הנאשם לאחר האירועים המתוארים בכתב האישום המתוקן, ולכן ביסוס עמדתה המחמירה של התביעה אך על תחושת ההשפלה שחוותה המתלוננת אינה במקומה.
14. הסנגורית הגישה לעיוני אסמכתאות שונות התומכות, לטענתה, בעתירתה להימנע מהרשעת הנאשם בנסיבות מקרה זה. לדבריה הנאשם מעד בתקופה מוקדמת של חייו, לא קיים סיכון להישנות המקרה ולכן, לנוכח העובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות, עתרה הסנגורית להימנע מהרשעת הנאשם ולאמץ את המלצות שירות המבחן.
15. הנאשם בדבריו ביקש את חסדי בית המשפט. לדבריו הוא מודע למעשים שעשה ומתבייש בהם. לטענתו הוא מצוי כיום בקשר זוגי חדש ואורח חייו אחר. ההליך הטיפולי שינה אותו לטובה ועוזר לו.

אי ההרשעה - דין:

16. כלל יסוד הוא כי מי שנקבע כי ביצע עבירה יורשע במיוחד לו, ורק במקרים חריגים שבהם אין יחס סביר בין חומרת העבירה ונסיבותיה לבין הנזק הצפוי מן ההרשעה, יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו להימנע מהרשעת הנאשם בדין. ככלל, נקבעו בפסיקה שני מבחנים מרכזיים לסיום הליך ללא הרשעה:
- א. סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם אפשר בנסיבות אלה לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי שיש בהרשעה.
- ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומו וחורג מהראוי בנסיבות העניין.
- (ראו ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337 (1997)); רע"פ 6904/09, **בלוך נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 26.11.09; ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו], מיום 23.7.09 וכן רע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], מיום 2.8.10).
17. עוד נקבע בפסיקת בתי המשפט כי קיימת מקבילית כוחות בין המבחנים השונים, וככל שכוחו של האחד רב יותר, ניתן להסתפק בעוצמה חלשה יותר במבחן השני.
- לעניין זה ראו ב - עפ"ג (מח' מרכז - לוד) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** (16.2.12), דברי כב' השופט רמי אמיר:

"שיקולי השיקום הם רק אחד משיקולי הענישה, ולכן דרישת הנזק המיוחד הנובע מעצם ההרשעה נשקלת כנגד חומרת העבירה, וכנגד תכליות הענישה המבוססות על חומרת העבירה, קרי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים. שקילה משולבת זו של

עמוד 4

תכליות ושיקולי הענישה נעשית כבמקבילית כוחות, כך שכלל שהעבירה פחותה בחומרתה כן ניתן משקל יתר לשיקולי השיקום, וממילא נפחית במידת החומרה והקונקרטיות שנדרוש מהנזק הנובע מההרשעה. אין זו רטוריקה משפטית שמכסה על פרקטיקה שיפוטית אחרת. מדובר בשיקול דעת שיפוטי שמושם בנסיבות כל עניין על ידי איזון הולם של שיקולי הענישה השונים".

באותה פרשה ציין כב' השופט (כתוארו אז) מנחם פינקלשטיין כי יתכן שהפתרון לקשיים אשר ניצבים בפני בתי המשפט בישום הלכת כתב ימצא בכך שמול האינטרס הציבורי יעמדו נסיבותיו האישיות של הנאשם כולן, בלא שהדגש העיקרי יהיה על סיכוי העסקתו בעתיד (שם, בפסקה 14).

18. העבירות בהן הודה הנאשם פוגעות בערכים מוגנים כגון שמירה על שלמות גופו, פרטיותו וחופש הפעולה של הקורבן. מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה הינו החל מאי הרשעה והטלת צו מבחן ו/או של"צ, עובר למאסר על תנאי ועד למאסר למשך מספר חודשים, כך שניתן לרצותו בעבודות שירות, בצירוף עונשים נלווים, לרבות רכיב כספי.

19. הבחירה שלא להרשיע נאשם משקפת את בחירת בית-המשפט לנקוט בעניינו אמצעי שיקום חלף הסנקציות התגמוליות. בהיעדר הרשעה גוברת יד האמצעים המתקנים - המבחן ועבודות השירות לתועלת הציבור, ובין האמצעים האלה אך טבעי הוא לכלול את החיוב בפיצוי הנפגע. במקרים מסוימים אף עשויה ההחלטה לחייבו בתשלום פיצויים לנפגע להקל על הבחירה שלא להרשיעו.

20. בע"פ 8528/12 **ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 3.3.13) קבע כב' השופט שוהם, בהסתמך על פסיקה קודמת כי -

"הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר "חריג שבחריגים" וכן "על ביהמ"ש לבחון בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב".

עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין ציינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

(ראה גם החלטותיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 8.9.13;

ברע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.3.13 וברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.12.12).

21. באשר לסוגיית חומרת העבירה והפגיעה בשיקולי הענישה האחרים, סבורני כי במקרה דנן, מדובר בעבירות שאינן ברף חומרה גבוה ועל כן מאפשרות סיום ההליך באי הרשעה. לא נעלמה מעיני העובדה לפיה עסקינן בעבירות המוגדרות כעבירות אלימות במשפחה נוכח הגדרת בת זוג לשעבר כבת משפחה. בתי המשפט מצווים להירתם למאבק העיקש בתופעה נרחבת ומכוערת זו שמקיפה את כל שכבות הציבור. על אף זאת, סבורני כי אין בהימנעות מהרשעת הנאשם בנסיבות העניין כדי לפגוע באינטרס הציבורי.

22. מעשיו של הנאשם התמצו בגרימת נזק למכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת ודחיפתה. במעשיו, לא גרם הנאשם למתלוננת נזק פיזי ואף אם נגרם נזק נפשי למתלוננת, כנטען על ידי ב"כ התביעה בטיעונו לעונש, הרי שמדובר בעוגמת נפש רגעית בלבד. התכתובות השונות בין המתלוננת לנאשם לאחר ביצוע המעשים אף הם אינם מתיישבים עם הטענה בדבר נזק נפשי ממשי או מתמשך.

23. הנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות מיידית על מעשיו. אף חלוף הזמן מאז בוצעו העבירות (האחרונה שבהן הינה ביום 26.3.14) והעובדה כי לא נטען כי נפתחו תיקים חדשים כנגדו, מחזקת את הרושם לפיו הימנעות מהרשעת הנאשם במקרה זה לא תפגע באינטרס הציבורי או בשיקולי ההרתעה פגיעה אשר לא ניתן להשלים עמה או להחילה. סבורני כי דווקא הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בהליך השיקומי המוצלח בו הוא מצוי ואשר טרם הושלם. הרשעת הנאשם בשלב זה של חייו, כאשר מן התסקירים עולה תמונה חיובית ומעודדת בדבר יכולתו ליישם את הכלים אותם הוא רוכש, אינה מתיישבת עם האינטרס הציבורי בנסיבותיו של תיק זה, וממילא תקהה מעוקצו של תהליך טיפולי זה אשר כאמור הנאשם מצוי בעיצומו.

24. שיקולי ההרתעה והאכיפה השוויונית מחייבים כידוע הרשעת נאשם אשר אשמתו הוכחה. עם זאת, שיקולים אלו פועלים ביתר שאת כאשר חומרת העבירה גדולה יותר והנזקים לפרט רבים. באשר לדרישה בדבר העדרה של פגיעה קונקרטיה בשיקומו ועתידו של הנאשם, כטענת התביעה, סבורני כי יש לבחון את העניין בראיה רחבה יותר משאלת השפעת הרשעת הנאשם על אפשרויות התעסוקה או הלימודים שעומדים לפניו.

25. בחינת מכלול נסיבות העניין; חלוף הזמן והתהליך הארוך והמשמעותי אותו עבר הנאשם מאז הוגש כתב האישום המקורי ועד היום; נכונותו להמשיך בתהליך הטיפול בו החל, תהליך אשר ניתן כבר כיום לראות בבירור את פירותיו לנוכח האמור בתסקירי שירות המבחן והקשר הזוגי החיובי של הנאשם עם חברתו הנוכחית, ולנוכח העובדה כי אין עסקינן במקרה אשר חומרתו רבה כך שאין הוא מאפשר סטייה מן הכלל האמור, יש בשיקולים הללו כמכלול להצדיק הימנעות מהרשעת הנאשם בדין, כחריג לכלל הנהוג. סבורני כי במקרה שלפניי יש להעניק משקל רב ועודף לשינוי שחל בנאשם בזמן הרב שחלף מאז ביצוען של העבירות, לנוכח הבנתו והפנמת חומרת מעשיו והצעדים שנקט מאז.

26. הפגיעה הממשית בשיקום הנאשם איננה מתייחסת רק לפגיעה באפשרויות תעסוקה או לימודים עתידיות, אלא חולשת על כל שאר תחומי חייו ויכולתו להמשיך בהם מבלי שהרשעה זו תעמוד לו למכשול. סבורני כי על אף שלא הוכח נזק קונקרטי, מאחר וסוג העבירה ונסיבותיה הינם ברף הנמוך של החומרה, ומבלי להקל ראש בהם או בתחושותיה של המתלוננת בעת ביצוען, הדבר משליך על היקף הראיות הנדרשות כדי לבסס את הטענה לפגיעה חמורה בשיקום. סבורני כי ניתן להניח, אף בלא שהוצגו ראיות ממשיות לעניין זה,

כי הרשעת הנאשם, אשר הינו אדם צעיר שעברו נקי ואת העבירות ביצע על רקע מערכת יחסים זוגית לא מוצלחת אשר כבר אינה קיימת, עלולה להכשילו בעתיד אף מעבר למידה הדרושה.

27. ניתנו בעניינו של הנאשם תסקירים חיוביים לכל הדעות, מהם ניתן להניח כי המעשים שעשה הנאשם הינם חריג להתנהלותו. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה והבנה באשר לחומרת מעשיו. נכונותו להירתם להליך הטיפול ולמשך בו לאחר תום משפטו הינו הצעד הנכון עבורו ואין בו כדי לפגום באינטרס הציבורי. סבורני כי האפשרות לפיה יעמוד הנאשם בתקופת מבחן למשך שנה במהלכה יסיים אף את התהליך השיקומי, כמוה כחרב מעל ראשו. במידה ובתקופה זו לא יתמיד בתהליך זה או יפר את תנאי הצו ויבצע עבירות נוספות, יוחזר עניינו לדיון מחודש. אף בכך יש משום שיקול אשר מצדיק היעדרות לבקשת ההגנה. לא התעלמתי מכך שאף התביעה בשלבים מסוימים של ההליך נאותה לבחון בחיוב את אפשרות אי הרשעת הנאשם, עמדה ממנה חזרה בסופו של יום, על אף שתסקירי שירות המבחן לא הצדיקו זאת.

28. באיזון בין השיקולים השונים סבורני כי ראוי לבכר את שיקול השיקום על פני שיקול ההלימה. סבורני כי יש להשית על הנאשם התחייבות כספית וצו מבחן, בהתאם להמלצת שירות המבחן.

סוף דבר:

29. אשר על-כן, הנני מורה כדלקמן:

- א. החלטתי להימנע מהרשעת הנאשם.
- ב. אני מטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה מהיום.
הובהר לנאשם כי אי עמידה בתנאי הצו, לרבות אי שיתוף פעולה עם שירות המבחן, עלול להביא להפקעת הצו ולחידוש הדיון בעניינו.
- ג. חתימה על התחייבות בסך של 2,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתה, לפיה ימנע הנאשם במשך שנה מהיום מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בנצרת תוך 45 ימים. #4<

ניתנה והודעה היום י"ב אדר א'
תשע"ו, 21/02/2016 במעמד
הנוכחים.
יריב נבון, שופט